

S.J. Watson

Înainte să adorm

Traducere din engleză și note de Laurențiu Dulman

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (Sivia Olteanu și Magda Radu)
Foto copertă: © Guliver/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ioana Augustin
Eugenia Țărălungă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WATSON, S. J.

Înainte să adorm / S. J. Watson ; trad.: Laurențiu
Dulman. - București : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-514-7

I. Dulman, Laurențiu (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: BEFORE I GO TO SLEEP

Autor: S.J. Watson

Copyright © 2011 by S.J. Watson

Copyright © Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Gișeul 1, C. P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-514-7

Partea întâi

ASTĂZI

E un dormitor străin. Nu-l recunosc. Nu știu unde mă aflu, nici cum am ajuns aici. Și habar n-am cum o să ajung acasă.

Aici mi-am petrecut noaptea. Am fost trezită de vocea unei femei — la început, am crezut că este în pat cu mine, dar apoi mi-am dat seama că citește știrile și că, de fapt, ascultam radioul unui ceas cu alarmă —, iar când am deschis ochii, am descoperit că sunt aici. În camera asta, care îmi este străină.

Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul și mă uit în jur. Pe partea interioară a ușii de la șifonier atârnă un halat — pare să fie de damă, dar e pentru o femeie mult mai în vârstă decât mine —, iar pe speteaza scaunului de lângă măsuța de toaletă este aranjată cu grijă o pereche de pantaloni închiși la culoare. În rest, nu văd mare lucru. Mi se pare complicat să înțeleg cum funcționează ceasul cu alarmă, dar în cele din urmă găsesc un buton și reușesc să opresc radioul.

Imediat după aceea, aud o respirație șuierătoare în spatele meu și îmi dau seama că nu sunt singură. Mă întorc pe partea cealaltă. Văd un umăr gol și niște păr negru

înspicat cu alb. Un bărbat. Are brațul stâng deasupra plăpumii, iar pe inelar poartă o verighetă de aur. Îmi înăbuș un oftat. „Deci pe lângă că e bătrân și încărunit, mai e și căsătorit, îmi spun în sinea mea. Nu numai că mi-am tras-o cu un bărbat însurat, dar am făcut-o într-o casă care presupun că e a lui, în patul pe care presupun că, de obicei, îl împarte cu soția.“ Mă întind pe spate ca să mă liniștesc. „Rușine să-mi fie!“

Mă întreb unde e soția. Oare trebuie să-mi fac griji că ar putea să se întoarcă acasă din clipă în clipă? Mi-o și imaginez stând în ușa dormitorului, țipând și făcându-mă târ-fă. O adevărată meduză, cu șerpi în loc de păr. Oare ce-aș spune, cum m-aș apăra? Dar tipul de lângă mine nu pare să-și facă griji. S-a întors pe spate și sforăie mai departe.

Mă străduiesc să rămân nemișcată. De obicei, îmi aduc aminte cum am ajuns într-o astfel de situație, dar nu și astăzi. Cred că am fost la o petrecere, la un bar sau la un club. Probabil că eram beată. Atât de beată, încât nu-mi mai amintesc nimic. Atât de beată, încât am venit acasă la un individ cu verighetă și păr pe spate.

Dau plapuma la o parte cu multă grijă și mă așez pe marginea patului. Întâi de toate, trebuie să merg la baie. Privirea îmi cade pe niște papuci, dar nici nu-mi trece prin cap să mă încălț cu ei — una e să ți-o tragi cu un bărbat căsătorit și cu totul altceva să porți papucii unei alte femei —, așa că pășesc desculță pe podea. Îmi dau seama că sunt goală și mi-e teamă ca nu cumva să nimeresc ușa greșită și să dau peste vreun chiriaș sau peste vreun fiu adolescent. Respir ușurată când văd că ușa de la baie e întredeschisă — intru și am grijă s-o încui.

Mă așez pe closet, îmi fac nevoile, apoi trag apa și mă apropiu de chiuvetă să mă spăl. Întind mâna după

săpun, dar ceva mi se pare în neregulă. La început, nu-mi dau seama ce anume, dar apoi înțeleg: mâna care apucă săpunul nu pare să fie a mea. Pielea e zbârcită, unghiile sunt mate și roase, iar pe inelar port o verighetă simplă din aur, la fel ca a bărbatului de lângă care tocmai m-am ridicat.

Rămân înmărmurită preț de câteva clipe, apoi îmi mișc degetele. Iar degetele mâinii care ține săpunul se mișcă și ele. Mi se taie respirația, iar săpunul cade în chiuvetă. Mă uit în oglindă.

Chipul care se uită la mine nu este al meu. Părul nu are niciun pic de volum și este tuns mult mai scurt decât îl port eu, pielea obrazilor și cea de sub bărbie atârnă, buzele sunt subțiri, iar colțurile gurii sunt coborâte. Deschid gura și scot un icnet mut — dacă nu m-aș controla, s-ar transforma într-un țipăt de spaimă —, apoi văd ochii din oglindă. Deși pielea din jurul lor e ridată, îmi dau seama că sunt ai mei. Persoana din oglindă sunt eu însămi, dar sunt cu douăzeci de ani mai în vârstă. Cu douăzeci și cinci. Poate chiar cu mai mult.

E imposibil! Încep să tremur și mă agăț de marginea chiuvetei. Din piept mi se ridică un alt țipăt, dar acesta erupe ca un icnet sugrumat. Fac un pas în spate, îndepărtându-mă de oglindă, și abia acum le văd. Fotografiiile. Sunt lipite pe perete, ba chiar și pe oglindă. Între ele sunt presărate post-it-uri galbene, umede și încrețite, pe care e scris cu markerul.

Mă uit pe unul la întâmplare. Christine, scrie pe el, iar o săgeată indică o fotografie în care apar eu — cu înfățișarea mea cea nouă, de femeie în vârstă —, stând pe o bancă de pe un chei, alături de un bărbat. Numele acesta mi se pare cunoscut, dar nu mi-e foarte familiar, și

parcă trebuie să fac un efort ca să cred că e al meu. În fotografie, eu și bărbatul ne uităm în obiectiv, ținându-ne de mână. E un tip bine făcut și atrăgător, iar când mă uit mai de aproape, îmi dau seama că e bărbatul cu care am dormit, cel pe care l-am lăsat în pat. Sub fotografie, în dreptul lui, e scris: Ben, iar alături: Soțul tău.

Iarși mi se taie respirația, și smulg fotografia de pe perete. „Nu se poate! îmi spun în sinea mea. Nu! Nu poate fi adevărat...” Mă uit și la celelalte. În toate apărem eu și cu el. În una dintre ele, sunt îmbrăcată cu o rochie urâtă și desfac un cadou, în alta, amândoi purtăm impermeabile identice și stăm în picioare în fața unei cascade, în timp ce un cățeluș amușină la picioarele noastre. În cea de alături, stau lângă el, cu un pahar de suc de portocale în mână, și sunt îmbrăcată cu halatul pe care l-am văzut adineauri în dormitor.

Mă dau și mai în spate, până când simt pe piele răceala plăcilor de faianță. În clipa aceea, am intuiția vagă a ceea ce se numește memorie. Încerc să mă concentrez asupra ei, dar îmi scapă, asemenea cenușii luate de vânt, iar în cele din urmă îmi dau seama că, în viața mea, există un atunci — un înainte, deși nu știu înainte de ce anume — și un acum, iar între cele două se întinde un vid tăcut și îndelungat care m-a adus până aici, în această casă străină, împreună cu un bărbat necunoscut.

*

Mă întorc în dormitor. Încă țin în mână fotografia în care apar alături de bărbatul din pat.

— Ce se întâmplă? țiip eu, cu lacrimi pe obraji.

Bărbatul se ridică în capul oaselor, cu ochii pe jumătate închiși.

— Cine ești?

— Sunt soțul tău, îmi răspunde el, fără să se uite la trupul meu gol.

Are o față adormită, pe care nu se citește nicio urmă de iritare.

— Suntem căsătoriți de ani de zile...

— Cum adică? Întreb eu.

Aș vrea să fug, dar nu am unde.

— „Căsătoriți de ani de zile“? Ce vrei să spui?

Bărbatul se ridică în picioare.

— Poftim, spune el, întinzându-mi capotul, apoi așteaptă să mă îmbrac cu el.

Poartă niște pantaloni de pijama care sunt prea mari pentru el și un maiou alb. Îmi aduce aminte de tata.

— Ne-am căsătorit în 1995. În urmă cu douăzeci și doi de ani. Ai...

— Poftim...? îl întrerup eu.

Simt că mi se scurge tot sângele din obraji, iar camera începe să se învârtă cu mine. De undeva din casă se aude ticăitul unui ceas — parcă ar fi niște lovituri de ciocan.

— Dar...?

Face un pas către mine.

— Dar cum...?

— Christine, ai patruzeci și șapte de ani.

Mă uit la el, la acest străin care îmi zâmbește. Nu vreau să-l cred, nici măcar nu vreau să ascult ce spune, dar el continuă:

— Ai avut un accident. Un accident grav. Ai suferit leziuni la cap, iar acum ți-e greu să-ți amintești lucruri care s-au întâmplat în trecut.

— Ce lucruri? întreb eu, gândindu-mă că nu se poate să fi uitat ultimii douăzeci și cinci de ani. Ce lucruri?

Face iarăși un pas spre mine, apropiindu-se ca și când aș fi un animal speriat.

— Totul. În unele zile, tot ce ți s-a întâmplat după vârsta de douăzeci de ani. Alteori, chiar și de mai înainte.

Simt că mi se învâрте capul. Datele și vârstele mi se învâlmășesc în minte. Nu vreau să pun nicio întrebare, dar știu că trebuie.

— Când... Când a avut loc accidentul?

Se uită la mine, iar pe chipul său se citește un amestec de compasiune și teamă.

— Când aveai douăzeci și nouă de ani...

Închid ochii. Mintea mea încearcă să respingă această informație, dar undeva, în adâncul sufletului, știu că e adevărată. Încep iarăși să plâng, iar bărbatul din fața mea, acest Ben, se apropie de mine, care am rămas în prag. Îi simt prezența alături de mine și nu mă mișc atunci când îmi cuprinde mijlocul și mă trage spre el. Mă strânge în brațe. Ne legănăm ușor și îmi dau seama că mișcarea aceea îmi este cumva familiară. Mă face să mă simt mai bine.

— Te iubesc, Christine.

Știu că ar trebui să spun că și eu îl iubesc, dar n-o fac. Nu spun nimic. Cum aș putea să-l iubesc? E un străin. Nimic nu are sens. Vreau să știu atât de multe lucruri. Cum am ajuns aici, cum am reușit să supraviețuiesc. Dar nu știu cum să întreb.

— Mi-e frică, îi spun eu.

— Știu, îmi răspunde el. Știu... Dar nu-ți face griji, Chris. O să am grijă de tine. Întotdeauna o să am grijă de tine. O să fie bine. Crede-mă.

*

Mi-a spus că o să-mi facă un tur al casei. Acum sunt mai calmă. Mi-am pus o pereche de chiloți și un tricou vechi pe care mi l-a dat el, apoi mi-am aruncat capotul pe umeri. Ieșim pe hol.

— Deja ai văzut baia, îmi spune, deschizând ușa alăturată. Țsta e biroul.

Înăuntru se află un birou de sticlă, iar pe el văd ceva care pare să fie un computer, deși e ridicol de mic — ai zice că-i un fel de jucărie. Alături de el e un fișet gri metalizat, deasupra căruia e atârnat un calendar. Totul e curat și ordonat.

— Lucrez aici din când în când, îmi explică el, închizând ușa.

Apoi trecem de cealaltă parte a holului, iar el deschide o altă ușă. Un pat, o măsuță de toaletă, un șifonier. E o cameră foarte asemănătoare cu cea în care m-am trezit.

— Uneori dormi aici. Dar de obicei nu-ți place să te trezești singură. Intri în panică atunci când nu-ți dai seama unde te afli.

Încuviințez din cap. Mă simt ca un chiriaș căruia i se prezintă o nouă locuință. Iar bărbatul de lângă mine pare un fel de coleg de apartament.

— Hai să mergem la parter.

Cobor în urma lui. Îmi arată camera de zi — o canapea și niște fotolii, un ecran plat prins de perete, care cică e un televizor —, sufrageria și bucătăria. Niciuna nu mi se pare familiară. Nu simt nimic, nici măcar când văd pe un bufet o fotografie înrămată care ne înfățișează pe noi doi.

— În spate e o grădină.

Mă uit prin ușa de sticlă a bucătăriei. Abia se crapă de ziuă, iar cerul întunecat începe să se coloreze în albastru. Disting silueta unui copac mare, iar la capătul grădini, un șopron — în rest, nimic. Îmi dau seama că nici măcar nu știu în ce parte a lumii mă aflu.

— Unde suntem? îl întreb eu pe bărbatul din spatele meu.

Mă uit în geam și ne văd pe amândoi. Pe mine și pe soțul meu. Doi oameni de vârstă mijlocie.

— În nordul Londrei, îmi răspunde el. În cartierul Crouch End.

Fac un pas în spate. Simt că mă cuprinde panica:

— Dumnezeu! Nici măcar nu știu unde locuiesc...

— Nu-ți face griji, îmi spune el, luându-mă de mână. În scurtă vreme, o să te simți mai bine.

Mă întorc cu fața spre el și aștept să-mi spună cum, cum o să mă simt mai bine, dar nu primesc nicio explicație.

— Vrei să-ți fac o cafea?

Întrebarea lui mă enervează preț de o clipă, dar apoi îi răspund:

— Da, te rog.

Iar el pune apă într-un ibric.

— Neagră, te rog, adaug eu. Fără zahăr.

— Știu, îmi spune el zâmbind. Vrei și niște pâine prăjită?

Îi spun că da. Îmi închipui că știe o mulțime de lucruri despre mine, dar tot am impresia că e dimineața de după o aventură de o noapte: mă simt de parcă ar urma să iau micul dejun cu un străin, în casa lui, după care va trebui să aleg momentul potrivit pentru a pleca acasă.

Dar problema e că, din câte se pare, chiar sunt acasă.

- Vreau să stau jos, îi spun eu.
- Du-te și ia loc în living. Vin și eu imediat.
Ies din bucătărie.

În scurtă vreme, mi se alătură și Ben. Îmi întinde un album cu fotografii.

- Uite, albumul ăsta ar putea să te ajute.

Îl iau în mână. Are o învelitoare de vinilin care imită — fără succes — pielea uzată și e prins cu o panglică roșie, ale cărei capete sunt legate într-o fundă neglijentă.

— Mă întorc repede, îmi spune el, apoi mă lasă singură în cameră.

Mă așez pe canapea. Albumul îmi atârână greu în poală. Am impresia că, dacă îl voi deschide, va fi ca și când mi-aș vâri nasul în viața altcuiva. Dar îmi dau seama că albumul mi-a fost dat de soțul meu și că tot ce se află în el are legătură cu mine.

Desfac funda și îl deschid la întâmplare. Dau peste o fotografie cu mine și Ben de pe vremea când eram mult mai tineri.

Îl închid la loc. Îmi trec mâinile peste copertă, apoi îl răsfoiesc ușor, spunându-mi în sinea mea: „Cred că fac asta în fiecare zi“.

Nu-mi pot da seama ce se întâmplă. Am impresia că s-a produs o mare greșeală și totuși îmi dau seama că nu este așa. Am toate dovezile: chipul pe care l-am văzut în oglinda de la etaj și mâinile îmbătrânite care mângâie albumul. Nu sunt persoana care credeam că sunt atunci când m-am trezit.

Dar cine îmi închipuiam că sunt? Și când anume am fost persoana aceea, care s-a trezit în patul unui străin și tot ce avea în minte era să se ducă acasă? Închid ochii.

Simt că plutesc. N-am repere. Sunt în pericol să mă rătăcesc.

Trebuie să mă agăț de ceva. Încerc să mă concentrez asupra unui lucru concret. Orice. Nu găsesc nimic. Atât de mulți ani din viața mea... Pur și simplu au dispărut.

Albumul acesta îmi va spune cine sunt, dar nu vreau să-l deschid din nou. Nu încă. Vreau să stau liniștită o vreme, fără să știu ce cuprinde trecutul meu. Să rămân în așteptare, la granița dintre posibilitate și realitate. Îmi este teamă să-mi descopăr trecutul — ce-am realizat și ce nu.

Ben se întoarce și pune o tavă în fața mea. Pâine prăjită, două cești de cafea, o cană cu lapte.

— Te simți bine? mă întrebă el, iar eu încuviințez din cap.

Se așază lângă mine. E proaspăt ras și poartă o pereche de pantaloni, o cămașă și o cravată. Acum nu mai seamănă cu tata, ci cu angajatul unei bănci sau al unei firme. „N-arată rău deloc“, îmi spun eu, dar îndepărtez din minte acest gând.

— Așa se întâmplă în fiecare zi? îl întreb.

Ben pune o felie de pâine prăjită pe o farfurie și întinde unt pe ea.

— Cam așa. Vrei și tu?

Clatin din cap, iar el mușcă din felie.

— Se pare că ești capabilă să reții informații cât timp ești trează, dar după ce adormi, ți se șterg din memorie. Cum ți se pare cafeaua?

Îi spun că e bună, iar el îmi ia albumul din poală.

— E un fel de jurnal ilustrat, îmi spune, apoi îl deschide. În urmă cu câțiva ani, ne-a luat foc casa și am pierdut

multe fotografii și lucruri vechi, dar încă mai avem câteva în albumul ăsta.

Îmi arată cu degetul prima pagină:

— Uite, aici e diploma ta de licență. Iar asta e o fotografie de când ai absolvit.

Mă uit la ce-mi arată și mă văd zâmbind cu ochii mișiți din pricina soarelui. Port o rochie neagră și o pălărie de fetru cu un ciucure auriu. Chiar în spatele meu se află un tânăr cu costum și cravată, care nu se uită în obiectiv.

— ăsta ești tu? întreb eu.

— Nu, spune el zâmbind. Nu am absolvit odată cu tine. Pe vreme aia, încă eram student. La facultatea de chimie.

Ridic privirea spre el.

— Când ne-am căsătorit?

Se uită la mine și îmi cuprinde mâna între ale lui. Sunt surprinsă de asprimea palmelor sale — poate pentru că sunt obișnuită cu pielea lui catifelată din tinerețe.

— După ce ți-ai susținut teza de doctorat, îmi răspunde el. Deja eram împreună de câțiva ani, dar tu... de fapt, amândoi am vrut ca mai întâi să-ți termini studiile.

Are noimă, dar mi se pare surprinzător de pragmatic din partea mea. Mă întreb dacă mi-am dorit cu adevărat să mă căsătoresc cu el.

— Eram foarte îndrăgostiți, adaugă el, ca și când mi-ar fi citit gândul. Și încă suntem.

Nu știi ce să spun. Zâmbesc. Ben ia o gură de cafea, apoi se uită iarăși în albumul pe care îl ține în poală și dă câteva pagini.

— Ai făcut studii de filologie engleză. După ce ai absolvit, ai avut câteva slujbe. Chestii foarte diverse: secretariat, vânzări... Cred că nu prea știai ce vrei. După licență,